

Sygn. akt I CSK 635/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. G.

przeciwko A. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 675/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, po rozpoznaniu apelacji obu stron postępowania, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, oddalając powództwo i orzekając o kosztach postępowania. Przedmiot postępowania stanowiło roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, zgłoszone przez powoda przeciwko jego byłej konkubinie. W trakcie trwania związku, powód i pozwana nabyli po jednej nieruchomości, finansując zakup ze środków pochodzących z kredytu zaciągniętego przez powoda oraz ze środków zgromadzonych na wspólnym

rachunku bankowym stron i na rachunku bankowym przypisanym do działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda. Zdaniem powoda, nabywając nieruchomość pozwana skorzystała z należących do niego środków finansowych i w tym zakresie pozostaje bezpodstawnie wzbogacona. W tych okolicznościach, Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione w części - wskazując, że pozwana stała się bezpodstawnie wzbogacona jedynie w zakresie, w jakim środki przeznaczone na zakup nieruchomości pochodziły z rachunku bankowego powiązanego z działalnością gospodarczą prowadzoną przez powoda. Zdaniem Sądu Apelacyjnego także w tym zakresie nie doszło jednak do wykazania przesłanek bezpodstawnego wzbogacenia. Zauważył on ponadto, że z przebiegu transferów finansowych pomiędzy rachunkami pozostającymi w dyspozycji stron wynika, że środki przekazane z firmowego rachunku bankowego powoda były przeznaczone dla obojga konkubentów.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda, który zarzucił wydanie go z naruszeniem art. 224 § 1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c. Na tej podstawie wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie - o jego uchylenie i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, w każdym zaś wypadku - o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności, wbrew twierdzeniom skarżącego nie można przyjąć, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumieć należy stan, w którym skarga ta pozostaje oczywista w sposób ewidentny, możliwy do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań. Innymi słowy oznacza to, że w zakresie objętym podstawami kasacyjnymi zaskarżone orzeczenie powinno być wadliwe w sposób rażący i na tyle poważny, by wadliwość ta była dostrzegalna już na pierwszy rzut oka (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 1 kwietnia

2015 r., I CSK 681/14, nie publ. i z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ.). Twierdzenia pozwanego nie wskazują, by sytuacja taka miała miejsce w sprawie. Wskazując na oczywistą zasadność skargi powołał się on na oczywiste, jego zdaniem, naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. przez brak rozpoznania „w ogóle” zarzutów apelacyjnych. Nie odpowiada to jednak wnioskowi, jakie można wyciągnąć na podstawie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Nie ulega wątpliwości, że Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę treść obu złożonych apelacji, rozpoznając sprawę w kompleksowy sposób. Równocześnie, brak odrębnego ustosunkowania się do każdego z zarzutów apelacji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie musi oznaczać sam przez się, by nie zostały one wzięte pod uwagę.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

jw